

Aan al mijn fantastische vrienden en lezers,

Gefeliciteerd met het tienjarig bestaan van *Twilight*! Ik kan nauwelijks geloven dat het alweer zo lang geleden is dat het allemaal begon. Maar mijn kleine kleutertjes zijn uitgegroeid tot gigantische pubers, dus ik kan de waarheid niet ontkennen.

Bedankt voor tien jaar avontuur dat mijn stoutste levensverwachtingen overtrof. Ik ben een heel prozaïsch mens, maar door mijn ervaringen met deze groep lezers ben ik – een heel klein beetje – in magie gaan geloven.

Om deze mijlpaal te vieren heb ik wat nieuw bonusmateriaal geschreven om jullie nog meer van de wereld van *Twilight* te laten genieten. (En typisch Stephenie Meyer: het bonusmateriaal is langer dan *Twilight*.) Je vindt *Leven en dood* als je dit boek omdraait en aan de achterkant begint. Ik vond het heel erg leuk om terug naar Forks te gaan, en ik hoop dat jullie dat ook zullen vinden.

Jullie zijn geweldig en ik hou van jullie.

Dank je wel!

Stephenie

Twilight

Jubileum editie

Uit het Engels vertaald door Anneliet Bannier en Maria Postema

S T E P H E N I E M E Y E R

Van Goor

I. Op het eerste gezicht

Mijn moeder bracht me naar het vliegveld. De autoraampjes stonden open, want het was 24 graden in Phoenix en de wolkeloze lucht was strakblauw. Ik had mijn favoriete bloes aan: mouwloos, van witte broderie. Ik droeg het als afscheidsgebaar. Mijn parka trok ik wel aan in het vliegtuig.

Op het Olympic Peninsula in het noordwesten van de staat Washington ligt, onder een bijna altijd aanwezige wolkendeken, de kleine provinciestad Forks. Er valt meer regen op deze onbetekenende stad dan waar ook in de Verenigde Staten van Amerika. Juist deze stad en zijn duistere, altijd aanwezige schaduw was mijn moeder samen met mij ontvlucht toen ik een paar maanden oud was. En in deze stad had ik tot mijn veertiende elke zomer een maand moeten doorbrengen. Vanaf toen had ik mijn poot stijf gehouden en de afgelopen drie zomers hadden mijn vader Charlie en ik twee weken doorgebracht in Californië.

En nu verbande ik mijzelf naar Forks – een actie die ik met groot afgrijzen ondernam. Ik verafschuwde Forks.

Ik was dol op Phoenix. Ik hield van de zon en de verzengende hitte. Ik hield van de levendige, uitgestrekte stad.

‘Bella,’ zei mijn moeder tegen me – de laatste van duizend keer – voor ik op het vliegtuig stapte. ‘Je hoeft dit niet te doen.’

Mijn moeder lijkt op mij, maar heeft kort haar en lachrimpels. Ik voelde een vlag van paniek toen ik in haar grote, kinderlijke ogen staarde. Hoe kon ik mijn liefhebbende, verstrooide, onbezonnen moeder aan haar lot overlaten? Natuurlijk had ze nu Phil, dus de rekeningen zouden waarschijnlijk wel betaald worden, er zou eten in de koelkast liggen, er zou voldoende benzine in de auto zitten, en er zou iemand zijn die ze kon bellen als ze verdwaalde, maar toch...

‘Ik wil gaan,’ loog ik. Ik was altijd al een slechte leugenaar geweest, maar ik had deze leugen de laatste tijd zo vaak verteld dat hij nu bijna geloofwaardig klonk.

‘Doe Charlie de groeten.’

‘Doe ik.’

‘Tot gauw,’ drong ze aan. ‘Je kunt thuiskomen wanneer je wilt. Ik kom meteen terug als je me nodig hebt.’

Maar ik kon aan haar ogen zien wat een zelfopoffering deze belofte inhield.

‘Maak je geen zorgen om mij,’ drukte ik haar op het hart. ‘Het wordt geweldig. Ik hou van je, mam.’

Ze omhelsde me stevig, en toen stapte ik op het vliegtuig en was ze verdwenen.

Het is vier uur vliegen van Phoenix naar Seattle, nog eens een uur met een klein vliegtuig naar Port Angeles en vandaar is het nog een uur met de auto naar Forks. Vliegen vind ik niet erg, maar ik maakte me een beetje zorgen om dat uur in de auto met Charlie.

Charlie had overigens behoorlijk makkelijk gedaan over dit hele gedoe. Hij leek oprecht blij dat ik voor het eerst voor wat langere tijd bij hem kwam wonen. Hij had me al ingeschreven bij de middelbare school en zou me helpen bij het vinden van een auto.

Maar het leven zou vast moeizaam worden bij Charlie. We waren geen van beiden erg spraakzaam, en bij hem wist ik überhaupt niet waarover ik moest praten. Ik wist dat hij mijn beslissing niet echt begreep, want net als mijn moeder, had ik mijn afschuw van Forks nooit onder stoelen of banken gestoken.

Toen ik landde in Port Angeles, regende het. Ik zag het niet als een voor-teken, het was gewoon onvermijdelijk. Ik had al afscheid genomen van de zon.

Charlie wachtte op me met de surveillancewagen. Ik had niet anders verwacht. Charlie is *police chief* Swan voor de brave burgers van Forks. De belangrijkste reden waarom ik een eigen auto wilde, ondanks mijn gebrek aan geld, was dat ik weigerde rondgereden te worden in een auto met rode en blauwe zwaailichten op het dak. Niets trekt zoveel aandacht als een politie-agent.

Charlie omhelsde me onhandig met één arm toen ik het vliegtuig uit kwam struikelen.

‘Fijn je te zien, Bells,’ zei hij glimlachend terwijl hij me automatisch opving en op mijn benen zette. ‘Je bent niet veel veranderd. Hoe is het met Renée?’

‘Met mam gaat het goed. Ook fijn je te zien, pap.’ Ik mocht hem niet aanspreken met Charlie.

Ik had maar een paar tassen. De meeste van mijn kleren uit Arizona waren niet waterproof genoeg voor Washington. Mijn moeder en ik hadden ons geld bij elkaar gelegd om mijn wintergarderobe aan te vullen, maar hij was nog steeds niet uitgebreid. Het paste allemaal gemakkelijk in de achterbak van de surveillanceauto.

‘Ik heb een goede auto voor jou gevonden, heel goedkoop,’ kondigde hij aan toen we onze gordels vastmaakten.

‘Wat voor auto?’ De manier waarop hij *een goede auto voor jou* zei in plaats van *een goede auto*, maakte me wantrouwig.

‘Nou, het is eigenlijk een pick-up, een Chevy.’

‘Waar heb je hem vandaan?’

‘Ken je Billy Black nog uit La Push?’

La Push is het piepkleine indianenreservaat aan de kust.

‘Nee.’

‘Hij ging ’s zomers met ons mee vissen,’ zei Charlie.

Dat verklaarde waarom ik me hem niet herinnerde. Ik ben er goed in pijnlijke, onnodige dingen uit mijn geheugen te wissen.

‘Hij zit nu in een rolstoel,’ ging Charlie verder toen ik geen antwoord gaf, ‘dus hij kan geen auto meer rijden, en ik kon zijn pick-up voor weinig geld overnemen.’

‘Van welk bouwjaar is hij?’ Ik zag aan de veranderde uitdrukking op zijn gezicht dat hij gehoopt had dat ik dat niet zou vragen.

‘Eh, Billy heeft de motor goed onderhouden – hij is eigenlijk maar een paar jaar oud.’

Ik hoopte dat hij niet dacht dat ik daar genoeg mee zou nemen. ‘Wanneer heeft hij hem gekocht?’

‘In 1984, geloof ik.’

‘Heeft hij hem nieuw gekocht?’

‘Nou, nee. Ik geloof dat hij begin jaren zestig, of eind jaren vijftig op zijn vroegst, nieuw was,’ gaf hij schaaftig toe.

leven en dood

Twilight herschreven

Uit het Engels vertaald door Maria Postema

S T E P H E N I E M E Y E R

Van Goor

Voorwoord

Hallo lieve lezer!

Nogmaals van harte gefeliciteerd en welkom bij het nieuwe bonusmateriaal bij het tienjarig bestaan van *Twilight!*

Allereerst:

SORRY SORRY SORRY.

Ik weet dat er heel wat afgejammerd en getandenknarst gaat worden omdat dit nieuwe bonusmateriaal (a) niet helemaal nieuw is, maar vooral omdat het (b) niet *Midnight Sun* is. (Mocht je bang zijn dat ik niet begrijp hoeveel pijn dit doet: ik kan je verzekeren dat mijn moeder me dat maar al te duidelijk heeft gemaakt.) Ik zal uitleggen hoe ik op dit idee ben gekomen – misschien maakt dat niet alles goed, maar in elk geval begrijp je het dan beter.

Heel kort geleden vroeg mijn agent of ik misschien iets kon doen voor het tienjarig bestaan van *Twilight*. De uitgever wilde graag een soort voorwoord, een ‘hoera het is feest’-achtig iets. Dat leek me nogal... saai, heel eerlijk gezegd. Kon ik daar op de een of andere manier nog iets leuks en origineels van maken? Nee. Daarom dacht ik na over andere dingen die ik zou kunnen doen, en mocht je je daardoor beter voelen, *Midnight Sun* is wel degelijk de revue gepasseerd. Het probleem was tijd: die was er namelijk niet. In elk geval niet genoeg om een boek te schrijven, zelfs geen half boek.

Terwijl ik over *Twilight* zat te peinzen nadat ik me er zo lang niet mee bezig had gehouden en het jubileumprobleem met vrienden besprak, moest ik denken aan iets wat ik al vaker had gezegd tijdens signeersessies en interviews. Er is altijd nogal afkeurend gereageerd op Bella omdat ze meerdere keren gered wordt, en mensen hebben altijd geklaagd dat ze zo’n typische ‘jonkvrouw in nood’ was. Ik heb daar steevast op geantwoord dat Bella een méns in nood was, een heel normaal persoon die aan alle kanten omringd wordt door mensen die in wezen gewoon superhelden en superslechteriken zijn. Ze kreeg ook kritiek

omdat ze zich te veel zou laten meeslepen door haar geliefde, alsof dat op de een of andere manier een typisch meisjesding is. Maar ik heb altijd volgehouden dat het niet uit zou maken als de mens mannelijk was en de vampier vrouwelijk – het verhaal blijft hetzelfde. Los van sekse en soort is *Twilight* altijd een verhaal geweest over de magie, de bezetenheid en de gekte van een eerste liefde.

Daarom dacht ik bij mezelf: Stel dat ik nou eens de proef op de som neem? Dat zou best nog eens leuk kunnen worden. Zoals gebruikelijk ging ik ervan uit dat ik een of twee hoofdstukken zou doen. (Het is grappig/treurig om te merken dat ik mezelf blijkbaar nog steeds niet erg goed ken.) Weet je nog dat ik zei dat er geen tijd was? Gelukkig was dit project niet alleen leuk, maar ook heel snel en makkelijk. Er blijkt helemaal niet zo veel verschil te zijn tussen een mens-meisje dat verliefd is op een mannelijke vampier en een mensenjongen die verliefd is op een vrouwelijke vampier. En zo werden Beau en Edythe geboren.

Een paar opmerkingen over de omzetting:

1. Ik heb eigenlijk zo'n beetje alle personages in *Twilight* van geslacht laten veranderen, maar er zijn twee uitzonderingen.

- De grootste uitzonderingen zijn Charlie en Renée, die Charlie en Renée zijn gebleven. En wel hierom: Beau is geboren in 1987. Het kwam in die tijd zelden voor dat een vader de volledige voogdij over een kind kreeg toegewezen, en al helemaal niet als het kind nog maar een baby was. Dan zou waarschijnlijk eerst bewezen moeten worden dat de moeder op de een of andere manier ongeschikt was om het kind op te voeden. Ik kan me nauwelijks voorstellen dat een rechter in die tijd (en zelfs nu nog) een kind zou toewijzen aan een rondtrekkende, werkloze vader in plaats van aan een moeder met een vaste baan en sterke banden met haar omgeving. Als Charlie in deze tijd een rechtszaak had aangespannen om Bella bij zich te houden, had hij haar waarschijnlijk van Renée kunnen afpakken. De manier waarop het in *Twilight* gaat is dus eigenlijk het minst logisch: alleen het feit dat een jaar of twintig geleden de rechten van de moeder nog boven die van de vader werden gesteld, heeft er, samen met het feit dat Charlie geen rancuneus type is, voor gezorgd dat Renée Bella kon opvoeden – en in dit geval nu Beau.

- De tweede uitzondering is heel klein: een paar bijfiguren die maar twee keer genoemd worden. De reden voor deze uitzondering is mijn misplaatste rechtvaardigheidsgevoel voor romanfiguren. Er waren twee personages in het gro-

Voorwoord

tere *Twilight*-universum die er qua verhaal echt van langs kregen. Dus in plaats van deze personages van geslacht te laten veranderen, heb ik ze iets extra's laten doen. Het maakt voor het verhaal verder niets uit. Het is gewoon een beetje een gekke kronkel van mij en ik had zin om toe te geven aan mijn grillen.

2. Er zijn veel meer wijzigingen aangebracht dan alleen de veranderingen die nodig waren omdat Beau een jongen is, dus het leek me wel een goed idee om een soort overzichtje te geven. Dit is natuurlijk maar een ruwe schatting. Ik heb niet geteld hoeveel woorden ik veranderd heb, en ik heb ook geen echte berekeningen gemaakt.

- 5% van de wijzigingen heb ik doorgevoerd omdat Beau een jongen is.
- 5% van de wijzigingen heb ik doorgevoerd omdat Beaus karakter net even anders werd dan dat van Bella. De grootste verschillen zijn dat hij een klein beetje een dwangstoornis heeft, hij praat en denkt een stuk minder bloemrijk, en hij is niet de hele tijd zo bozig – zijn lontje is echt een stuk langer dan dat van Bella.
- 70% van de wijzigingen heb ik doorgevoerd omdat ik na tien jaar weer een nieuwe redactieronde mocht doen. Ik kon vrijwel alle woorden veranderen die me sinds de publicatie van het boek al dwarszaten, *en wat was dat heerlijk*.
- 10% waren dingen waarvan ik zou willen dat ik ze de eerste keer al anders had gedaan, maar die me toen niet zijn opgevallen. Dat klinkt misschien hetzelfde als de categorie hierboven, maar het is toch net even anders. Het gaat hier niet om woorden die houterig of raar klinken. Het gaat hier om ideeën waarvan ik zou willen dat ik er eerder iets mee had gedaan, of gesprekken die gevoerd hadden moeten worden maar niet gevoerd zijn.
- 5% waren mythologieproblemen – fouten, om precies te zijn –, vooral waar het visioenen betrof. Toen ik de vervolgdelen op *Twilight* ging schrijven, en ook *Midnight Sun*, waarbij ik met Edward een kijkje in Alice' hoofd kon nemen, werd de manier waarop de visioenen van Alice werkten steeds verfijnder. In *Twilight* is het nog erg geheimzinnig, en bij nader inzien had ze op sommige momenten moeten ingrijpen waar ze dat niet heeft gedaan. Oeps!

- En dan houden we nog een allegaartje van 5% over, voor alle kleine dingetjes die ik veranderd heb, allemaal om andere, en ongetwijfeld egoïstische, redenen.

Ik hoop dat je het verhaal van Beau en Edythe leuk zult vinden, ook al zat je er niet op te wachten. Ik vond het in elk geval fan-tas-tisch om deze nieuwe versie te schrijven. Ik ben veel meer van Beau en Edythe gaan houden dan ik had verwacht, en door hun verhaal is de verzonnen wereld van Forks voor mij weer fris en vrolijk geworden. Ik hoop dat dat voor jou ook zal gelden. Als je ook maar een tiende van de lol hebt die ik met dit verhaal heb gehad, dan is het al de moeite waard.

Bedankt voor het lezen. Bedankt voor je deelname aan deze wereld, en bedankt voor het geweldige en onverwachte plezier dat je me de afgelopen tien jaar hebt geschonken.

Heel veel liefs,

Stephenie